

PAVOUŠEK - 5.

Čtvrtek, 15. června 2023

Adam se děval, jak Zetor odchází po trávou zarostlé cestě. Nebyl si jistě, jestli mu máš ve věšit, ale hromotluk nevypadal dost chytrě na to, aby na něj nachystal nějakou látku. Přesto se ale rozhlédl kolem sebe a ze sebral velkou, zápisatelskou kámen. Pro jistotu. Nechtěl jako trouba nakrájet do nějaké pasty nepřipravené. Zah modrou brankou a podezřením domkem po chvíli našel.

Prošel dříve v plotu schovanou v kečce a prošel zarostlou zahrádkou za dům. Tam opravdu našel malou, opráskanou modrou dveře do sklepa. Petlice byla zavěšená a byl v ní visací zámek. Nebyl zcvaknut, ale tomu, kdo byl zavěšen uvnitř, to mohlo být jedno â€“ zevnitř dveře otevřít nešlo.

Kretci, pomyslel si Adam vztekle. Aťel kde dveře a chtěl je otevřít, ale zastavil ho pohyb, který zachytil koutkem oka u hrany domu. Podíval se tam. Uviděl několik malých dír v zemi, které plovou po povrchu od myši nebo hrabošů.

Jenže předešlejší dříve stál pavouk.

Největší pavouk, jakého kdy Adam v předešlé rodě viděl. Měl nejmenší deset centimetrů. Na zaděku měl navěc jeřáb nalepené velké bílé kokon, což ho dělal zvěšoval.

Adam se nejprve lekl, že je to snad uprchlé sklápan. Ale když pavouk chvíli pozoroval, uvědomil si, že zas tak velké není.

Slášk tatarské? Ano, to by mohl být on. Nebo tedy spíš ona, podle toho kokonu na zaděku. Netušil, že se tehle pavouk vyskytuje i kolem Plzně.

Nežhle si uvědomil, co to znamená â€“ největší škůlec pavouk u sklepa, ve kterém je možná zavěšená kluk s arachnofobií. Sakra, sakra, sakra! Přiskočil ke dveřem a vytrhl visací zámek. Otevřel petlici a zbral za dveře.

To, co uviděl hned za dveřmi, ho strašilo ve snech jeřáb několik let poté. Vyjel hrůzou.

Na schodech za dveřmi leželo zkroutené, mrtvé tělo Kubě Vyskočila.

Adamovi chvíli trvalo, než ho věc poznal. Chlapec byl totiž pokryt vrstvou šupů a krve. Štápat vlasy uš neměl bílé, ale šlepené tmavě červenou sraženinou.

Z levého předloktě mu visely dlouhé cívky káše, kterou Adam poprvé viděl z té strany, ze které by káše nikdy neměla být vidět. Pod zmrzlou rukou byla louže sraženiny krve.

Nejhoršijš- byl ale pohled na
Kubš v oblišej. Od šela aš¼ po bradu mšl rozšklebenou ršjnu, skrz kterou na šele
prosvš-tala lebka. Levš oko nebylo pod chuchvalcem zaschlš krve ani vidšt. Moš¼nš
tam ani nebylo.

Adam vytšešitš nš zš-ral na
zohavenš tšlo kamaršda.

Chvš-li se v šjoku nemohl
pohnout, pak udšlal nškolik krokš zpšt, jak se jeho tšlo samovolnš snaš¼ilo od
tš hrš zy utšct. Otošil se k tš hrš znš scšonš zšjdy, ztšš¼ka se opšmel o kolena a
snaš¼il se popadnout dech.

šžPošmocš, šœ uslyšjel za sebou
chraptivš zašjeptšjnš.

Adam leknuš-m mšjlem upadl.

šžTy jsišty jsi naš¼ivu!šœ
vyhrknul. Myslel si, š¼e je Kuba mrtvš½, ale ten se zašal hš½bat a snaš¼il se
vydršpat ven ze sklepa.

Adam k nšmu pššibšhl, vytšhl ho
ven a pološ¼il na tršjvu.

Ruce se mu pššš-šjernš tšššsly,
ale po chvílce jako kdyby mu nšco pššševaknulo v hlavš. Zalil ho podivnš½,
odtaš¼itš½ klid.

Jako kdyby se promšnil ve
stroj bez emošš.

Rychle si sundal triško a
roztrhl ho na nškolik kusš. Tšmi se pak snaš¼il alespoš šššstešnš obvšjzat hrozivš
ršjny na ruce a oblišej.

Kuba opšt ztratil všdomš-, ale
Adam pokračšoval v ošjetššovšjnš. Pološ¼il ho do stabilizovanš polohy, znovu
zkontroloval provizornš obvazy a pak se rozbšhl hledat telefonš- budku a
zavolat zšjchranku.

Samice slššška tatarskššho
mezitš-m napš zalezla do dšry, kterš tak hodnš pšššpomš-nala dš-ru myššš.

Ven vykukoval jen všlcovitš½
kokon na jejš-m zadešku, kterš½ vystavovala slunešnš-m paprskš-m. Nahššš-vala ho a
trpšlivš ššekala, aš¼ se vylš-hnou stovky pavouššch mlšššat a vyrojš- se venš!

tak, a to je konec...

NIKOLA BORNOVÁ•